

DOMSTOLENS DOM (första avdelningen)
den 14 oktober 2004*

I mål C-409/02 P,

angående ett överklagande enligt artikel 56 i domstolens stadga,

som inkom den 18 november 2002,

Jan Pflugradt, företrädd av N. Pflüger, Rechtsanwalt, med delgivningsadress i
Luxemburg,

klagande,

i vilket den andra parten är:

Europeiska centralbanken, företrädd av V. Saintot och T. Gilliams, båda i egenskap
av ombud, biträdda av B. Wägenbauer, Rechtsanwalt, med delgivningsadress i
Luxemburg,

svarande i första instans,

* Rättegångsspråk: tyska.

meddelar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden P. Jann samt domarna A. Rosas, R. Silva de Lapuerta (referent), K. Lenaerts och S. von Bahr,

generaladvokat: P. Léger,

justitiesekreterare: avdelningsdirektören M.-F. Contet,

med beaktande av det skriftliga förfarandet och efter att förhandling hållits den 18 mars 2004,

med beaktande av parternas yttranden,

och efter att den 8 juli 2004 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

- 1 Jan Pflugradt har överklagat den dom som Europeiska gemenskapens förstainstansrätt meddelade den 22 oktober 2002 i de förenade målen T-178/00 och T-341/00, Pflugradt mot ECB (REG 2002, s. II-4035) (nedan kallad den överklagade domen), varigenom rätten ogillade hans talan om ogiltigförklaring av två rättsakter som antagits av Europeiska centralbanken (nedan kallade de omtvistade rättsakterna). Den första, daterad den 23 november 1999, innehåller en bedömning av klagandens sätt att arbeta (nedan kallad bedömningsrapporten för år 1999). I den andra, daterad den 28 juni 2000, fastslås en förteckning över hans huvudsakliga arbetsuppgifter (nedan kallad skrivelsen av den 28 juni 2000).

Tillämpliga bestämmelser

- 2 Protokoll om stadgan för Europeiska centralbankssystemet och Europeiska centralbanken (ECB), vilket är fogat till EG-fördraget (nedan kallad ECBS-stadgan), innehåller bland annat följande bestämmelser:

”Artikel 12

De beslutande organens ansvarsområden

...

12.3 ECB-rådet skall anta en arbetsordning som fastställer den interna organisationen för ECB och dess beslutande organ.

...

Artikel 36

Personal

36.1 ECB-rådet skall på förslag av direktionen fastställa anställningsvillkoren för ECB:s personal.

36.2 Domstolen skall vara behörig att avgöra alla tvister mellan ECB och dess anställda inom de gränser och på de villkor som följer av anställningsvillkoren.”

3 Med stöd av dessa bestämmelser antog ECB-rådet genom beslut av den 9 juni 1998, ändrat den 31 mars 1999 (EGT L 125, 1999, s. 32), anställningsvillkoren för ECB:s personal (nedan kallade anställningsvillkoren) i vilka bland annat följande föreskrivs:

”9. a) Anställningsförhållandet mellan ECB och dess anställda regleras av anställningsavtal som slutits i enlighet med dessa anställningsvillkor. Direktionen har antagit personalregler, vilka innehåller närmare föreskrifter om tillämpningen av anställningsvillkoren.

...

c) Anställningsvillkoren regleras inte av någon specifik nationell lagstiftning. ECB tillämpar i) de allmänna rättsgrundsatser som är gemensamma för medlemsstaterna, ii) de allmänna gemenskapsrättsliga principerna och iii) bestämmelserna i de EG-förordningar och EG-direktiv om socialpolitik som är riktade till medlemsstaterna. Vid behov skall ECB tillämpa dessa rättsakter. EG-rekommendationer rörande socialpolitik skall i det avseendet beaktas. Vid tolkningen av de rättigheter och de skyldigheter som föreskrivs i anställningsvillkoren skall ECB beakta principerna i de förordningar, de bestämmelser och den rättspraxis som är tillämpliga på gemenskapsinstitutionernas personal.

- 10 a) Anställningsavtalen mellan ECB och dess anställda skall bestå av anställningsbevis, vilka de anställda skall kontrasignera. Anställningsbevisen skall innehålla de anställningsvillkor som krävs enligt rådets direktiv 91/533/EEG av den 14 oktober 1991. ...

...

42. Sedan de tillgängliga interna förfarandena har uttömts är Europeiska gemenskapernas domstol behörig att pröva tvister mellan ECB och en anställd eller tidigare anställd som omfattas av förevarande anställningsvillkor.

Denna behörighet omfattar endast prövning av åtgärdens eller beslutets lagenlighet, såvida inte tvisten är av ekonomisk natur då domstolen har full prövningsrätt.”

- 4 Med stöd av artikel 12.3 i ECBS-stadgan har ECB-rådet antagit en intern arbetsordning för ECB, ändrad den 22 april 1999 (EGT L 125, s. 34), där bland annat följande anges:

”Artikel 11

ECB:s personal

- 11.1 Varje medlem av ECB:s personal skall underrättas om sin position inom ECB:s struktur, sina rapporteringsvägar och sina ansvarsområden i tjänsten.

...

Artikel 21

Anställningsvillkor

21.1 Anställningsförhållandet mellan ECB och dess personal skall regleras av ECB:s anställningsvillkor och personalregler.

21.2 Anställningsvillkoren skall godkännas och vid behov ändras av ECB-rådet på förslag av direktionen. ECB:s allmänna råd skall höras enligt det förfarande som föreskrivs i denna arbetsordning.

21.3 Anställningsvillkoren skall tillämpas med stöd av personalreglerna, vilka skall antas och vid behov ändras av direktionen.”

Bakgrund till tvisten

- 5 Jan Pflugradt har varit anställd vid ECB sedan den 1 juli 1998. Han har varit placerad vid generaldirektoratet för informationssystem (nedan kallat GD IS), där han sedan han rekryterades har arbetat som "samordnare för UNIX-specialister".

- 6 Den 9 oktober 1998 godkände klaganden villkoren i en handling med titeln "UNIX co-ordinator responsibilities", som innehöll en förteckning över de olika arbetsuppgifter som ingick i hans tjänst. Däribland ingick att upprätta bedömningsrapporter för medarbetarna i UNIX-gruppen.

- 7 Den 13 oktober 1998 skickade ECB ett anställningsbevis till klaganden med retroaktiv verkan från den 1 juli 1998.

- 8 Den 14 oktober 1999 informerade generaldirektören för GD IS klaganden om att han inte längre hade till uppgift att upprätta bedömningsrapporter för medarbetarna i UNIX-gruppen.

- 9 Den 23 november 1999 hade klaganden ett utvärderingssamtal med sin avdelningschef. Den senare nedtecknade sin utvärdering i klagandens bedömningsrapport för år 1999, som utgör den rättsakt som ifrågasattes vid förstainstansrätten i mål T-178/00.

- 10 Den 12 januari 2000 framförde klaganden ett flertal synpunkter på de utvärderingar som gjorts av honom och angav att han förbehöll sig "rätten att bestrida en illojal bedömning".
- 11 Den 10 mars 2000 begärde klaganden med stöd av artikel 41 i anställningsvillkoren en administrativ omprövning (administrative review) av bedömningsrapporten för år 1999 med motiveringen att den byggde på felaktiga uppgifter och därmed stred mot hans avtalade rättigheter. Vidare anhöll han om att ett nytt bedömningsförfarande skulle genomföras för år 1999 av andra opartiska personer.
- 12 Den 10 april 2000 bestred generaldirektören för GD IS klagandens påståenden om förekomsten av faktiska fel i bedömningsrapporten för år 1999 och avslag begäran om att inleda ett nytt bedömningsförfarande.
- 13 Den 9 maj 2000 inledde klaganden ett klagomålsförfarande (grievance procedure) inför ECB:s ordförande, som i sak grundades på samma skäl som han hade åberopat under förfarandet för administrativ omprövning.
- 14 Den 8 juni 2000 avslag ECB:s ordförande detta klagomål.
- 15 Generaldirektören för GD IS tillsände klaganden skrivelsen av den 28 juni 2000, vilken innehöll en förteckning över dennes huvudsakliga befogenheter och upplyste om att denna förteckning utgjorde grunden för den årliga bedömningen av klaganden. Denna handling var föremål för talan vid förstainstansrätten i mål T-341/00.

Den överklagade domen

- 16 Inledningsvis ansåg förstainstansrätten, efter att ha förenat de båda målen (T-178/00 och T-341/00), att Jan Pflugardt, vad gällde talan i mål T-178/00, yrkade att bedömningsrapporten för år 1999 skulle ogiltigförklaras dels för att han därigenom fråntogs ansvaret för att utvärdera medarbetarna i UNIX-gruppen, dels för att den innehöll diverse felaktiga bedömningar.
- 17 Förstainstansrätten ogillade detta yrkande och påpekade i punkterna 49–53 i den överklagade domen att även om anställningsförhållandet mellan ECB och dess personal är av avtalsmässig karaktär och även om ECB genom avtalens bindande karaktär är förhindrad att i egenskap av arbetsgivare förändra villkoren för anställningsavtalens genomförande utan berörda arbetstagares tillstånd, är denna princip endast tillämplig på de väsentliga delarna i anställningsavtalet.
- 18 Förstainstansrätten fastslog i detta hänseende följande i punkt 54 i samma dom:

”54 ECB har nämligen, i likhet med alla andra institutioner och företag, rätt att leda sin verksamhet och sin personal. I egenskap av gemenskapsinstitution åtnjuter den dessutom ett stort utrymme för skönmässig bedömning vad avser hur den organiserar verksamheten och placerar personalen för att fullgöra sina uppgifter av allmänintresse (se analogt domstolens dom av den 21 juni 1984 i mål C-69/83, Lux mot revisionsrätten, REG 1984, s. 2447, punkt 17, och av den 12 november 1996 i mål C-294/95 P, Ojha mot kommissionen, REG 1996, s. I-5863, punkt 40, samt förstainstansrättens dom av den 6 november 1991 i mål T-33/90, Von Bonkewitz-Lindner mot parlamentet, REG 1991, s. II-1251, punkt 88, och av den 9 juni 1998 i mål T-176/97, Hick mot Ekonomiska och sociala kommittén, REGP 1998, s. I-A-281 och s. II-845, punkt 36). ECB kan följaktligen över tiden forma arbetsrelationerna med sina anställda efter eget godtycke i verksamhetens intresse i syfte att skapa en effektiv arbetsorganisation och en sammanhängande fördelning av olika arbetsuppgifter mellan medarbetarna samt anpassa sig till skiftande behov. En anställd som

rekryterats tills vidare och som eventuellt kommer att kvarstanna fram till 65 års ålder kan inte rimligen förvänta sig att alla aspekter av den inre organisationen kommer att förbli desamma under hela hans karriär eller att han skall kunna bibehålla samtliga uppgifter som han tilldelats vid rekryteringen.”

- 19 Därefter uttalade förstainstansrätten följande i punkterna 58–60 i den överklagade domen:

”58 Trots förändringen av sökandens uppgifter framgår det att han har bibehållit sin tjänst som ’samordnare för UNIX-specialister’ i kategorin ’professionals’ och i grad G, liksom den lön som tillkommer en sådan.

59 Det framgår av arbetsbeskrivningen av den 5 oktober 1998 att tjänsten som samordnare för UNIX-specialister är av huvudsakligen teknisk natur. De arbetsuppgifter som har att göra med personalen och administrationen är endast av sekundär beskaffenhet. Det förhållandet att sökanden fråntagits arbetsuppgiften att bedöma medarbetarna i UNIX-gruppen medför således inte att sökandens befogenheter som helhet minskas så att de märkbart är mindre än vad som motsvarar hans tjänst. I detta avseende skall understrykas att det är klarlagt att sökanden aldrig har haft möjlighet att bedöma medarbetarna i UNIX-gruppen eftersom denna arbetsuppgift fråntogs honom redan innan ECB hade påbörjat den första årliga bedömningen av sin personal. Mot bakgrund av dessa omständigheter innebär inte den aktuella förändringen en degradering av sökandens tjänst och kan följaktligen inte anses påverka en väsentlig del av anställningsavtalet.

60 Sökandens anmärkningar saknar således grund och följaktligen kan talan inte bifallas på denna grund.”

20 Vidare fastslog förstainstansrätten att talan inte kunde vinna bifall på den grund som avsåg utvärderingarna i bedömningsrapporten för år 1999 och uttalade följande i punkterna 68–71 i den överklagade domen:

”68 Även om sökanden har gjort gällande att bedömningsrapporten för år 1999 baseras på materiellt sett felaktiga uppgifter om sakomständigheterna är sökanden egentligen ute efter att ifrågasätta de utvärderingar som hans överordnade gjort av hans arbete under år 1999.

69 Emellertid kan förstainstansrätten inte göra en egen utvärdering och sätta den i stället för den som gjorts av de personer som har till uppgift att bedöma sökandens arbete. ECB har nämligen i likhet med andra institutioner och organ i gemenskapen ett stort utrymme för skönsmässig bedömning för att utvärdera det arbete som dess personal utför. Den rättsliga kontroll som förstainstansrätten utför av de utvärderingar som gjorts i en årlig bedömningsrapport för en anställd vid ECB omfattar endast eventuella formfel, uppenbara materiella felaktigheter i dessa utvärderingar liksom eventuellt maktmissbruk (se analogt förstainstansrättens dom av den 24 januari 1991 i mål T-63/89, Latham mot kommissionen, REG 1991 s. II-19, punkt 19).

70 Eftersom sökanden i förevarande mål inte har lyckats påvisa förekomsten av någon omständighet av detta slag kan hans anmärkningar inte godtas.

71 Vidare är motiveringen i bedömningsrapporten för år 1999 tillräckligt tydlig för att uppfylla kraven i artikel 253 EG, som i enlighet med artikel 34.2 i stadgan för ECBS är tillämplig på beslut som fattats av ECB.”

- 21 Vidare ansåg förstainstansrätten att Jan Pflugradts yrkanden, vad gällde talan i mål T-341/00, syftade till att skrivelsen av den 28 juni 2000, genom vilken ECB enligt honom hade ändrat hans ansvarsområden, skulle ogiltigförklaras.
- 22 I punkterna 81 och 82 i den överklagade domen medgav förstainstansrätten att denna skrivelse utgjorde en rättsakt som gick klaganden emot och fastslog följaktligen att talan kunde tas upp till prövning.
- 23 I sak ogillade förstainstansrätten emellertid sagda yrkande och fastslog följande i punkterna 89 och 90 i sagda dom:

”89 Som tidigare har noterats i mål T-178/00 i punkt 54 ovan kan sökanden för det första inte rimligen ha förväntat sig att han fram till sin pension skulle få behålla vissa specifika uppgifter som tilldelats honom av ECB vid hans tillträde. Följaktligen skall bortses från sökandens uppgifter om hans påstådda exklusiva behörighet.

90 När det för det andra gäller frågan huruvida ECB uppenbarligen har överskridit gränserna för sin behörighet när det gäller rätten att organisera arbetet genom att ensidigt förändra sökandens befogenheter skall påpekas att det är obesträtt att nämnda förändringar gjordes i verksamhetens intresse. Sökanden har inte heller framlagt specifika omständigheter till stöd för sin argumentation som kan övertyga om att dessa förändringar påverkar väsentliga delar av hans anställningsavtal genom att hans befogenheter som helhet minskas så att de märkbart understiger vad som motsvarar hans tjänst och att de därigenom utgör en degradering av denna tjänst. Tvärtom måste det konstateras att sökanden bibehåller sina väsentliga befogenheter när det gäller UNIX-system och samordning av UNIX-specialister. Följaktligen skall sökandens anmärkningar om att hans tjänst har degraderats ogillas.”

Parternas yrkanden

24 Jan Pflugradt har yrkat att domstolen skall

- upphäva den överklagade domen,
- ogiltigförklara bedömningsrapporten för år 1999,
- ogiltigförklara skrivelsen av den 28 juni 2000 i den del klagandens ansvarsområden därigenom ändras, och
- förplikta ECB att ersätta rättegångskostnaderna.

25 ECB har yrkat att domstolen skall

- ogilla överklagandet, och
- förplikta Jan Pflugradt att ersätta rättegångskostnaderna.

Överklagandet

- 26 Med beaktande av det stora antal argument som Jan Pflugradt har framfört måste det anses att han kritiserar förstainstansrätten för att ha gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning, förvanskad grunder, argument och bevisning, åsidosatt reglerna om bevisrätten och varit inkonsekvent i domskälen.
- 27 Det är lämpligt att dela upp dessa anmärkningar i tre serier grunder rörande den avtalsmässiga karaktären av anställningsförhållandet mellan ECB och dess personal, felaktig tillämpning av de principer som gäller för gemenskapens personal, respektive de sakförhållanden som låg till grund för bedömningsrapporten för år 1999.

Den avtalsmässiga karaktären av anställningsförhållandet mellan ECB och dess personal

- 28 Jan Pflugradt har gjort gällande att eftersom rättsförhållandet mellan ECB och dess personal är av avtalsmässig karaktär, såsom det anges i artikel 9 a första meningen i anställningsvillkoren, vilka har antagits med stöd av artikel 36.1 i ECBS-stadgan, kunde förstainstansrätten, när den fastställde räckvidden av ECB:s rätt att organisera sin verksamhet, inte grunda sig på den rättspraxis som rör placering av de tjänstemän och andra anställda som avses i artikel 283 EG utan att göra sig skyldig till felaktig rättstillämpning.

- 29 Inledningsvis vill domstolen påpeka att domstolens behörighet att avgöra tvister mellan ECB och dess anställda enligt artikel 36.2 i ECBS-stadgan och artikel 42 i anställningsvillkoren är begränsad till en undersökning av åtgärdens eller beslutets lagenlighet, när tvisten inte är av ekonomisk karaktär.
- 30 I förevarande fall står det klart att den talan som Jan Pflugradt väckte vid förstainstansrätten inte var av ekonomisk karaktär. Följaktligen skulle den senare endast uttala sig om de omtvistade rättsakternas lagenlighet, det vill säga kontrollera att deras upphovsmän hade iakttagit de rättsliga skyldigheter som åligger dem, och inte uttala sig i frågan huruvida de åtgärder som hade vidtagits av ECB med avseende på anställningsavtalet i fråga och verkställigheten av detsamma var lagenliga.
- 31 Domstolen vill i detta hänseende påpeka att anställningsförhållandet mellan ECB och dess anställda bestäms närmare i de anställningsvillkor som har antagits av ECB-rådet på förslag av ECB:s direktion på grundval av artikel 36.1 i ECBS-stadgan. I artikel 9 a i dessa föreskrivs att "[a]nställningsförhållandet mellan ECB och dess anställda regleras av anställningsavtal som slutits i enlighet med dessa anställningsvillkor". I artikel 10 a i anställningsvillkoren anges att "[a]nställningsavtalen mellan ECB och dess anställda skall bestå av anställningsbevis, vilka de anställda skall kontrасignera".
- 32 Domstolen konstaterar att dessa bestämmelser är analoga med bestämmelserna i Europeiska investeringsbankens (nedan kallad EIB) personalföreskrifter, avseende vilka domstolen har dragit slutsatsen att de regler som antagits vad gäller anställningsförhållandet mellan EIB och dess anställda är av avtalsmässig karaktär och således är grundade på principen att de individuella avtal som ingås mellan EIB och varje anställd är resultatet av gemensamma viljeförklaringar (dom av den 15 juni 1976 i mål 110/75, Mills mot EIB, REG 1976, s. 955, punkt 22, och av den 2 oktober 2001 i mål C-449/99 P, EIB mot Hautem, REG 2001, s. I-6733, punkt 93).

- 33 Följaktligen skall det fastslås att anställningsförhållandet mellan ECB och dess anställda är av avtalsmässig karaktär och inte följer av föreskrifter.
- 34 Avtalet i fråga har emellertid ingåtts med ett gemenskapsorgan, som har ett uppdrag av allmänintresse och som har behörighet att genom förordningar anta bestämmelser som är tillämpliga på dess personal. Härav följer att den fria viljan hos parterna till ett sådant kontrakt nödvändigtvis är begränsad, genom de skyldigheter av alla slag som följer av detta särskilda uppdrag och som åligger såväl ECB:s styrande organ som ECB:s anställda. Det kan inte ifrågasättas att anställningsvillkoren syftar till att uppfylla dessa skyldigheter och till att, i enlighet med tredje skälet i dessa anställningsvillkor, möjliggöra för ECB att "förfoga över personal med största möjliga grad av oberoende, kunnande, effektivitet och integritet ...".
- 35 I detta hänseende ingås, enligt artikel 9 a i anställningsvillkoren, anställningsavtalen i enlighet med de förstnämnda. Följaktligen ansluter sig de anställda till sagda anställningsvillkor genom att kontrahera det anställningsbevis som nämns i artikel 10 a i dessa villkor, utan att kunna förhandla individuellt om någon av dess delar. Den gemensamma viljan är på detta sätt delvis begränsad till att godta de rättigheter och skyldigheter som föreskrivs i anställningsvillkoren. Domstolen vill också erinra om att det, vad gäller tolkningen av dessa rättigheter och skyldigheter, i artikel 9 c i anställningsvillkoren anges att ECB skall beakta principerna i de förordningar, de bestämmelser och den rättspraxis som är tillämpliga på gemenskapsinstitutionernas personal.
- 36 Visserligen kan anställningsavtalen för ECB:s personal innehålla andra delar som den anställde i fråga har accepterat efter diskussioner om exempelvis de huvudsakliga arbetsuppgifter som han anförtros. Att sådana delar förekommer utgör emellertid inte i sig ett hinder för ECB:s styrande organ att utöva det utrymme för skönsmässig bedömning som de har för att genomföra de åtgärder som

skyldigheterna av allmänintresse som följer av det särskilda uppdrag som ECB har tilldelats för med sig. Dessa organ kan även vara tvungna, för att uppfylla sådana krav i tjänsten, och särskilt för att anpassa sig till nya behov, att anta beslut eller vidta ensidiga åtgärder genom vilka bland annat villkoren för verkställande av anställningsavtal kan ändras.

- 37 Härav följer att ECB:s styrande organ när de utövar denna rätt inte på något sätt befinner sig i en situation som skiljer sig från den som de styrande organen i de andra gemenskapsorganen och gemenskapsinstitutionerna befinner sig i i förhållande till sina anställda.
- 38 Under dessa omständigheter var det rätt av förstainstansrätten, som strikt såg till de omtvistade rättsakternas lagenlighet, såsom den var skyldig att göra, att bedöma lagenligheten med beaktande av de principer som är tillämpliga på alla anställda i gemenskapens andra organ och institutioner. Följaktligen har förstainstansrätten inte bortsett från den avtalsmässiga karaktären av situationen för ECB:s personal. Vidare har förstainstansrätten inte gjort sig skyldig till någon felaktig rättstillämpning när den i punkt 59 i sin dom fastslog att förändringen av arbetsuppgifterna i fråga inte innebar ett åsidosättande av en väsentlig del av anställningsavtalet.
- 39 Under dessa omständigheter har förstainstansrätten, tvärtemot vad Jan Pflugradt har hävdad, varken åsidosatt "principen om jämvikt mellan institutionerna" eller "reglerna om bevisrätten", eller förvanskat de argument som klaganden hade anfört.
- 40 Följaktligen kan överklagandet inte vinna bifall på de grunder som har åberopats avseende den avtalsmässiga karaktären av anställningsförhållandet mellan ECB och dess personal.

Tillämpningen av principerna för placeringen av personalen

- 41 Jan Pflugradt har hävdat att även om man — enligt honom felaktigt — tillämpar principerna för placeringen av personal på ECB:s personal, mot bakgrund av reglerna för tjänstemän vid gemenskapsinstitutionerna, har förstainstansrätten åsidosatt dessa principer.
- 42 Domstolen vill i detta hänseende erinra om att gemenskapsinstitutionerna i rättspraxis har tillerkänts ett stort utrymme för skönsmässig bedömning när de organiserar sin verksamhet för att fullgöra de uppgifter som anförtrots dem och i det syftet placerar sin personal, under förutsättning att en sådan placering görs i tjänstens intresse och att hänsyn tas till att tjänsterna skall vara likvärdiga (domen i det ovannämnda målet Lux mot revisionsrätten, punkt 17, dom av den 23 mars 1988 i mål 19/87, Hecq mot kommissionen, REG 1988, s. 1681, punkt 6, och domen i det ovannämnda målet Ojha mot kommissionen, punkt 40).
- 43 På samma sätt måste ECB, av de skäl som angivits i punkt 34 i förevarande dom, förfoga över ett stort utrymme för skönsmässig bedömning vad gäller organisationen av sin verksamhet för att fullgöra de uppgifter som den har anförtrots, liksom, som en följd av detta och med beaktande av dessa uppgifter, vad gäller fastställande eller ändring av de arbetsuppgifter som dess personal har anförtrots, under förutsättning att denna rätt utövas endast i tjänstens intresse och med iakttagande av de lönegrader och klassificeringar som varje anställd kan göra gällande med stöd av anställningsvillkoren.
- 44 I punkt 58 i den överklagade domen påpekade förstainstansrätten att det inte ifrågasattes att Jan Pflugradt, trots att hans arbetsuppgifter hade ändrats, hade bibehållit sin tjänst som "samordnare för UNIX-specialister" i kategorin "professionals" och i grad G, liksom den lön som tillkommer en sådan. Förstainstansrätten

konstaterade härigenom endast — utan att göra sig skyldig till en felaktig rättstillämpning — att ändringen av den berördes arbetsuppgifter gjordes med iakttagande av den lönegrad och den klassificering som den senare hade åtnjutit fram till dess.

- 45 I detta hänseende kunde inte Jan Pflugradt inför förstainstansrätten med framgång göra gällande att de individuella klassificeringsbeslut som fattats beträffande honom och andra av ECB:s anställda var rättsstridiga, eftersom de omtvistade rättsakterna under alla omständigheter saknade samband med dessa beslut. Således kan inte klaganden kritisera förstainstansrätten för att inte ha prövat denna invändning om rättsstridighet, och inte heller kan han i detta hänseende åberopa att bevisreglerna har åsidosatts.
- 46 Jan Pflugradt har vidare hävdats att eftersom ECB inte hade åberopat tjänstens intresse, kunde inte förstainstansrätten, i punkt 90 i den överklagade domen, med åsidosättande av reglerna om bevisbördan påstå att klaganden inte hade bestridit att förändringarna av hans avtal hade gjorts i tjänstens intresse.
- 47 Domstolen vill emellertid påpeka att förstainstansrätten genom detta påstående endast konstaterade att det inte hade förekommit några diskussioner mellan parterna avseende huruvida de omtvistade rättsakterna hade antagits i tjänstens intresse. Eftersom Jan Pflugradt bestred att dessa rättsakter var lagenliga ankom det på honom, och inte på ECB, att vid förstainstansrätten göra gällande att dessa rättsakter inte uppfyllde förutsättningarna för att de skulle vara lagenliga och särskilt att de inte hade antagits i tjänstens intresse. Eftersom klaganden inte gjorde detta, kan han inte hävda att förstainstansrätten således har åsidosatt reglerna om fördelning av bevisbördan.
- 48 Jan Pflugradt har kritiserat förstainstansrätten för att ha lämnat en inkonsekvent motivering i punkterna 59 och 90 i den överklagade domen. I detta hänseende påpekar domstolen att förstainstansrätten i punkt 59 ansåg att förändringen av de

arbetsuppgifter som Jan Pflugardt anförtrotts, som gjordes genom bedömningsrapporten för år 1999, inte avsåg en väsentlig del av anställningsavtalet, i den del förändringen avsåg bedömningen av medarbetarna i "UNIX-gruppen". Även om förstainstansrätten ansåg att denna omständighet var tillräcklig för att fastslå att rapporten inte var rättsstridig på den grunden att denna arbetsuppgift fråntogs klaganden, uteslöt den inte därigenom möjligheten — för det fall någon annan del av avtalet hade tagits bort — att godta att ett sådant borttagande skulle kunna göras i tjänstens intresse. Följaktligen har förstainstansrätten, genom att i punkt 90 i den överklagade domen ha bedömt lagenligheten av skrivelsen av den 28 juni 2000 med beaktande av bland annat tjänstens intresse, inte på något sätt motiverat sagda dom på ett inkonsekvent sätt.

- 49 Följaktligen kan överklagandet inte heller vinna bifall på de grunder som rör tillämpningen av principerna för placeringen av personalen.

De sakförhållanden som låg till grund för bedömningsrapporten för år 1999

- 50 Jan Pflugardt har hävdats att han, i motsats till vad förstainstansrätten ansåg, inte har bestridit den bedömning som ECB gjorde av honom i bedömningsrapporten för år 1999, utan sakförhållandena som utgjorde grunden för denna bedömning.

- 51 Det är riktigt att förstainstansrätten i punkt 68 i den överklagade domen ansåg att klaganden, även om han hade hävdats att bedömningsrapporten för år 1999 var grundad på materiellt sett felaktiga uppgifter om sakförhållandena, egentligen hade för avsikt att ifrågasätta giltigheten av de bedömningar som hans överordnade hade gjort beträffande hans arbete under detta år.

- 52 I motsats till vad klaganden har hävdad kan det emellertid inte anses att denna analys, hur tvetydig den än är, har inneburit att hans argument förvanskats eller att bevisreglerna åsidosatts. När klaganden ifrågasätter de sakförhållanden som ligger till grund för en utvärdering har han nämligen nödvändigtvis för avsikt att ifrågasätta utvärderingens giltighet.
- 53 Vidare ansåg förstainstansrätten i punkt 70 i den överklagade domen, efter att i punkt 69 i nämnda dom ha erinrat om att dess kontroll endast omfattar eventuella formfel, uppenbara materiella felaktigheter i dessa utvärderingar liksom eventuellt maktmissbruk, att Jan Pflugradt inte hade påvisat förekomsten av någon omständighet av detta slag. Genom att fastslå att förekomsten av uppenbara felaktigheter inte hade påvisats uttalade sig således förstainstansrätten, i motsats till vad klaganden har hävdad, över klagandens grund rörande materiellt sett felaktiga uppgifter om sakförhållanden, som det ankom på klaganden att bevisa. Förstainstansrätten har således inte på något sätt förutsatt att dessa utvärderingar skulle vara lagenliga, eller åsidosatt bevisreglerna.
- 54 Förstainstansrätten har inte heller gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att anse att det inte ankom på den att göra en egen utvärdering och sätta den i stället för den som gjorts av de personer som har till uppgift att bedöma klagandens arbete (dom av den 17 mars 1971 i mål 29/70, Marcato mot kommissionen, REG 1971, s. 243, punkt 7, och av den 5 maj 1983 i mål 207/81, Ditterich mot kommissionen, REG 1983, s. 1359, punkt 13).
- 55 Om Jan Pflugradt har avsett att bestrida de påståenden i sak som bedömningsrapporten för år 1999 vilar på, måste slutligen den grunden avvisas inom ramen för förevarande överklagande. Domstolen erinrar om att ett överklagande enligt artikel 225 EG och artikel 58 i domstolens stadga skall vara begränsat till rättsfrågor (se bland annat dom av den 29 april 2004 i mål C-470/00 P, parlamentet mot Ripa di Meana m.fl., REG 2004, s. I-4167, punkt 40).
- 56 Följaktligen kan överklagandet inte heller vinna bifall på grunderna rörande de sakförhållanden som låg till grund för bedömningsrapporten för år 1999.

57 Av vad ovan anförts följer att Jan Pflugradts överklagande skall ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

58 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna, som enligt artikel 118 i samma regler skall tillämpas i mål om överklagande, skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Enligt artikel 70 i dessa regler skall institutionerna bära sina kostnader i tvister mellan gemenskaperna och deras anställda. Enligt artikel 122 andra stycket i dessa regler skall artikel 70 dock inte tillämpas i mål där en tjänsteman eller annan institutionsanställd har överklagat. ECB har yrkat att klaganden skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom klaganden har tappat målet, skall ECB:s yrkande bifallas.

På dessa grunder beslutar domstolen (första avdelningen) följande dom:

- 1) **Överklagandet ogillas.**
- 2) **Jan Pflugradt skall ersätta rättegångskostnaderna.**

Underskrifter